

ἐφιλοξενούντο. Δὲν νομίζω δὲ ὅτι προσκρούω εἰς τὴν μετροφορσύνην τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἐστίας», ἀναγράφων ἐνταῦθα ὅτι οὗτος ἀποστείλας εἰς τὸν Κοππὲ τοὺς πρώτους νεανικωτάτους στίχους του, φέροντας ἀντὶ προλόγου ὀλοκλήρον ποίημα τοῦ γάλλου ποιητοῦ, ἔτυχε παρ' ἐκείνου φιλόφρονος ἀπαντήσεως· λεπτομέρεια τὴν ὅποιαν ἀναφέρω ἐνταῦθα μόνον διότι περιέχεται ἐν αὐτῇ λακωνικώτατα ἐκτεθειμένα, ἀλλ' ἀναμφισβητήτου ἀληθείας γνώμη, καθ' ἣν ἡ ποιησις διὰ τοῦ κάλλους τῆς μορφῆς καὶ ἀνακαινίζεται καὶ ὑψίσταται.

Κ. Π.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΚΟΠΠΕ

(Μετὰφρασίς)

Ἀπάντων τῶν ἐθνῶν ἡ μεγαλοφυΐα χρωστέῃ ὀφείλῃν τινα εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν τέχνην τῆς Ἑλλάδος. Πᾶς ποιητὴς ὀφείλει χάριν εἰς τὸν Ὀμηρον, πᾶς καλλιτέχνης εἰς τὸν Φειδίαν, πᾶς ὁ φιλοσοφῶν εἰς τὸν Παύσαν. Τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα παραβάλλω πρὸς οἰκοδομίαν ἡμεροεπιβῆν μὲν, ἀλλ' ἀείποτε φιλόξενον, οὔτινος οἱ λίθοι καὶ τὰ μάμαρα ἐξήροκεσαν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν οἰκίων ὀλοκλήρου κόμης, καὶ ὅμως τὸ ἐρείπιον διατηροεῖ ἀκεραίαν ἐτι τὴν μεγαλοπρεπῆ φραιότητά του.

Φ. ΚΟΠΠΕ

Ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς ποιήσεως τοῦ Κοππὲ παραθέτομεν τὸ ἐξῆς ποιημάτιον ἐκ τῆς σειρᾶς Arrière-Saison.

RUINES DU CŒUR

Mon cœur était jadis comme un palais romain,
Tout construit de granits choisis, de marbres rares.
Bientôt les passions, comme un flot de barbares,
L'envahirent, la hache ou la torche à la main.

Ce fut une ruine alors. Nul bruit humain.
Vipères et hiboux. Terrains de fleurs avares.
Partout gisaient, brisés, porphyres et carrares;
Et les ronces avaient effacé le chemin.

Je suis resté longtemps, seul, devant mon désastre.
Des midis sans soleil, des minuits sans un astre,
Passèrent, et j'ai, là, vécu d'horribles jours;

Mais tu parus enfin, blanche dans la lumière,
Et, bravement, afin de loger nos amours,
Des débris du palais j'ai bâti ma chaumière.

F. COPPÉE

Le génie de tous les peuples doit graviter autour, à la fois, à l'est, à la fois, à l'est de la Grèce. Tous les poètes sont obligés d'Homère, tous les artistes ceux de Phidias, tous les penseurs ceux de Platon. Si je compare l'antique Hellas à un édifice à demi détruit, mais toujours hospitalier, sont les briques et le marbre ~~et~~ éparpillés sur un sol bâti sur les débris de tout un village, sans que la ruine ait rien perdu de sa majestueuse beauté.

Γιαννίσι Κοππὲ

ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ¹

Ἢ ὅτε συνῆλθον, παρετήρησα ὅτι ἡ κόρη μὲ ἐκράτει ἐκ νέου μετέωρον. Ἰπτάμεθα διὰ διαφραγεστάτης φωτεινῆς ἀτμοσφαιρας. Πρὸ ἐμοῦ ἀτελεύτητον ἔχαινε τὸ χάος· καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, σημεῖα ἀδιόρατα, ἐφερόμεθα ἡμεῖς, διὰ πτήσεως ἡρέμου ἀνερχόμενοι πάντοτε. Συνήθροισα τὰς συγκεχυμένας ἐντυπώσεις μου. Ἐφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ἐπίεσα ἰσχυρῶς τοὺς κροτάφους μου. Ἰδρῶς ψυχρὸς εἶχε λούσει τὴν κεφαλὴν μου, καὶ συγκολλήσει ἐπὶ τοῦ

δέρματος τὰς τρίχας. — Ποία φρίκη, ποία σκηνή, ἐπιθύρισα πρὸς τὴν κόρη. — Λαλεῖς ὡς ξένος, οὐδέμιαν γνώσιν ἔχων τῶν γηίνων, καὶ ἀπροσδοκίτως ὅλως φθάσας ἐκεῖ, μάρτυς μιᾶς μόνης τῶν σκηνῶν, αἰτίνες πυκνοῦνται, εὐρύνονται, ἀνανεοῦνται ἀλληλοδιαλόγως εἰς τὸ στάδιον ἐκεῖνο τῆς δοκιμασίας καὶ ὀδύνης ὅπερ λέγεται Γῆ, μοι εἶπε σοβαρῶς ἡ αἰθερία συνοδοιπὸρος μου. Ἄλλως τε, τί εἶδες; Ὁ ὀφθαλμὸς σου ἐνητένισε μόνον τὴν εἰμαρμένην τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος καταστροφὴν. Πῶς ὅμως ἐνυφραίνεται τοῦτο, πῶς, ἀφανῶς, ὑπὸ τὸν δείκτην χειρὸς μυστηριώδους, τελεσιουργεῖται πεπωμένως καὶ ἀναποδράστως, δὲν

¹ Ἰδὲ σελ. 146